

FOAIA

ANUL AL IV-lea.

15 MAIU 1901

No. 10 (122)

POPULARA

* Publicație enciclopedică ilustrată.— Redactată de un comitet *

MM. LL. REGELE GEORGE și REGINA OLGA a GRECIEI

— Vezi *Întâlnirea Suveranilor la Abazia* —

Redacția și Administrația: CALEA MOȘILOR 108, BUCUREȘTI

20 bani numărul

FOAIA POPULARA

Publicație enciclopedică ilustrată. Apare la 1 și 15 ale fiecărei luni

DIRECTOR: ILIE IGHEL DELEANU, Licențiat în drept, Avocat.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRATIA CALEA MOSILOR No. 108 BUCUREȘTI
Biurul ziarului e deschis de la 9—11 a. m.

ABONAMENTUL: 5 lei pe an în toată țara.

O ANIVERSARE

Duminică 6 Mai, cu ocaziunea a X-ei aniversări a morții marelui român *Ion C. Brătianu*, un pelerinagiū a avut loc la mormântul neîntrecutului patriot și celui mai strălucit om politic din România.

În dimineața zilei, la orele 8, un tren compus din vagoane de clasa III-a numai, în care au luat loc, la-o-lalta, dd. miniștrii, deputați și senatori, ofițeri și comercianți, industriași, cetățeni ai Capitalei și studenți, a pornit la Florica, unde e situat mormântul.

La orele 11, trenul ajungând în localitate, pelerinii au fost întâmpinați de către d. Ion I. C. Brătianu, ministrul lucrărilor publice, fiul marelui patriot.

Procesiunea porni în vârful dealului, unde e mormântul. După rugăciunile oficiate de P. S. S. Episcopul Dunărei de jos, D. Parthenie, onoratul președinte al consiliului de miniștri, d. D. Sturdza, ținu o patriotică cuvântare, în care, rememrind meritele celui care numai e, îl descrie cu adevărate cuvinte de bun român.

Din partea studenților ținu discurs d. Vișoiū.

Apoi, procesioniștii defilară pe lângă mormântul lui Ion Brătianu, pe care erau o mulțime de coroane, dintre care una trimisă de M. S. Regele.

Ast-fel se termină această pioasă serbare, menită nu numai a aduce un prinos de venerație aceluia care și-a trecut viața numai spre binele patriei, dar a fi și o pildă eloquentă pentru cei de față, cari vor fi chemați în fruntea afacerilor țarei.

INTALNIREA SUVERANILOR LA ABAZZIA

Săptămânele din urmă au fost teatrul unui important eveniment politic: acela al întâlnirii M. S. Regelui George al Greciei cu M. S. Regele României, la Abazzia.

MM. LL. Regele și Regina României au plecat pe la mijlocul lunei Aprilie la

Abazzia, o încântătoare localitate situată în apropiere de Fiume, în Austria, pe marginea mării Adriatice. Nimic extra-ordinar în această călătorie până aci; Suveranii României au plecat acolo ca și în alți ani, în drăguța vilă Angiolina; — câte-va zile de repaos bine meritat.

Dar, și aci începe evenimentul, Europa a fost alarmată de faptul extra-ordinar în împrejurările actuale: M. S. Regele George al Greciei, care nici odată n'a fost la Abazzia, a venit pe un vapor de războiū grec, „*Psara*,” să viziteze pe Suveranul nostru.

Și această vizită n'a fost o simplă întâmplare și nici o vizită de prietenie: ea a avut tot caracterul oficial, toată importanța politică care i s'a dat.

Se știe că, ultimele evenimente petrecute în Macedonia, au pus Europa pe gânduri. Bulgarii au început a se agita, a lupta prin toate mijloacele permise și nepermise ca să rescoale pe Macedonenii și ai apropiia ast-fel de Bulgaria.

Comitetul macedonean a avut o activitate tristă: se cunosc crimele politice la care a dat naștere, atât la noi cât și în Turcia, propaganda acestui comitet.

Ei bine, spre a se paralisa efectul dăunător echilibrului european, spre a se tempera poftele Bulgarilor, era nevoie de un act de manifestare, care, sub o formă pacinică, să fie o notă amenințătoare. Și aceasta a fost întâlnirea Suveranului Grec cu cel al României. Ambele aceste popoare au aceleași interese în Macedonia, țară populată de sute de mii de Români și Greci, și prin urmare erea necesitate a se da a înțelege Bulgariei, că o perfectă armonie domnește între Grecia și România în ceea ce privește Macedonia.

Dacă șederea Suveranului Greciei la Abazzia a fost de natură a reliefa înțelegerea perfectă în chestia Macedoniei dintre poporul grec și român, dar ea a mai încălzit și relațiile dintre aceste două popoare, odinioară atât de mult legate.

Publicăm, cu această ocazie, pe pag. I portretele MM. LL. Regelui și Reginei Greciei.

M. S. Regele George I al Greciei este al doilea fiu al Regelui Cristian al Dane-

FOAIA POPULARA

Publicație enciclopedică ilustrată. — Apare la 1 și 15 ale fiecărei luni

Director: **Ilie Ighel Deleanu**
Licențiat în drept, Avocat

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: CALEA MOȘILOR No. 108, BUCUREȘTI

ABONAMENTELE:

Pe un an în țară 5 lei

ANUNCIURILE:

Pe pagina penultimă 2 lei rîndul
„ „ ultimă 1 lei „

☛ Nu se dă curs cererilor de abonament neînsoțite de cost, care poate fi trimis prin mandat postal sau în timbre, în scrisoare recomandată.

D'ALE ADMINISTRAȚIEI

Direcțiunea a hotărît să dea stimaților noștri abonați, cari au plătit costul pe anul 1900, unul din premiile de mai jos, care li se va elibera gratuit, sau se va trimite prin poștă dacă locuiesc în provincie de îndată ce vor achita abonamentul.

Iată premiile gratuite:

- „Poesiile unei Regine“, traducția poeziilor M. S. Reginei Elisabeta.
- „In anul 4000“ roman de Victor Anestin.
- „Moștenirea de 100 milioane“, roman de senzație, și „Boala Veacului“.

Rugăm ea, o dată cu trimiterea noului abonament să ni se indice și cartea dorită.

La aceste premii au dreptul numai abonații cei vechi, cari au achitat deja abonamentul pe 1900 și numai atunci dacă ne trimit abonamentul pe 1901 până la finele lunii curente. Altfel, drepturile d-lor la aceste premii decad.

Colecțiile anilor trecuți se află de vânzare la administrație cu următoarele prețuri:

Colecția anului I (1898)	trimisă franco:	3.— lei
„ „ II (1899)	„ „	4.— „
„ „ III (1900)	„ „	4.— „

Rugăm călduros pe toți amicii noștri personali, precum și pe cititorii acestei publicațiuni, a ne da concursul, procurându-ne abonamente.

Noi acordăm ca premii:

- Cărți în valoare de 5 lei celor care ne procură 2 abonați.
- 1 abonament gratuit aceluia care ne procură 5 „
- 1 abonament și cărți în valoare de 15 lei pentru 10 „
- 1 abonament și un ceasornic de buzunar pentru 15 „

Negreșit prin abonamente înțelegem numai acele ale căror cost pe un an se trimite o dată cu adresele.

Rugăm stăruitor pe dd. abonați cari nu primesc vre un număr, a reclama imediat oficiului poștal din localitate, iar la cas când nu li se dă cuvenita satisfacție, a ne scrie nouă de urgență, spre a trimite din nou numărul, pe de o parte, iar pe de alta a reclama și noi autorităților superioare.

Rugăm de asemenea a ni se notifica ori ce schimbare de adresă, precum și dacă danda subț care se expediază ziarul conține vre-o eroare, spre a se face cuvenita înbrepțare, fără nici o plată.

marcei. Proclamat rege al Elenilor la 16 Martie 1963, luă în căsătorie pe marea ducesă a Rusiei Olga Constantinovna.

Nu avea de cât 18 ani când fu chemat de poporul grec la cărma statului. I-a trebuit mult curajiu ca să ia succesiunea aceluï tron, ținut de Oton al Bavariei.

În etate de 57 ani, Suveranul Greciei este un om înalt, svelt, cu ochii albaștrii, elegant și prietenos. În Atena e foarte popular și iubit, și nu e mirarea grecilor când îl văd singur, pe jos, stăbătând stradele Atenei și întrebând pe câte un cetățean cum îi mai merg treburile.

M. S. Regina Olga e născută la 1851 și e mult iubită în Grecia. E de o milosivire caracteristică, și toată vremea ce îi rămâne liberă și-o consacră în opere de binefacere. Ea este patrona spitalului *Evangelismos* din Atena, pe care îl vizitează în fie-care săptămână.

Din această căsătorie s'au născut 8 copii : cel mai mare este principele Constantin, guvernatorul insulei Creta.

Familia regală locuște mai mult în Atena, iar ca reședință de vară au palatul de la *Tatoi*, o mică localitate în apropiere de stația de fier *Kephissia*.

Viața monarhilor e sombră, am putea zice că sunt cei mai moderați Suverani ai Europei.

Iubiți mult de poporul grec, Regele și Regina Greciei au colaborat enorm la ridicarea Greciei moderne.

CARMEN SYLVA

FEMEIA ROMÂNĂ

Această ființă nepătrunsă care se numește femeie ! — îmi spunea un bărbat care ducea o viață biblică și toți copiii îi erau virtoși, frumoși și înțelepți.

Ce ar spune el oare despre femeia română ? Ea e cea mai interesantă din Europa.

Nu trebuie să uităm amestecul extra-ordinar de rase din care a eșit.

Dacii, Pomanii, Pacinații, Goții, Celții, Slavi, Grecii au populat succesiv sau de odată aceste văi lăsându-le urmele lor. Ast-fel, poți vedea pe matrona romană, cu ochi de pajură, cu trăsături severe, alături de femeia slavă, de cea greacă, castă și curată, de femeia tătară puternică, de femeia cultă, poetică și superstițioasă și printre ele, toate răzlețitele Indiei, rămase răzlețite în Europa, Bohemiana cerșetoare frumoasă ca o statuie, vecinic pitorească.

Frumusețea femeii române a fost mult timp renumită. Dar, energia, curajul, devotamentul ei erau ignorate, căci istoria acestei țări este aproape necunoscută în Europa. Să cerem cronicarilor câte-va notițe asupra femeilor cari au domnit : principesa Calinichia, soția lui Radu Negru Basarab (1372) și mama lui Mircea s'a ocupat cu opere pioase. Ea a înzes-

trat bisericile, a clădit mănăstiri spitale și școli.

Nora ei, Boiana, soția lui Mircea, este și acum cântată în cântecile populare. Ea a trecut Dunărea cu armată să elibereze pe soțul său, închis la Bursa de către sultanul Baiazet. Ea a ajutat să clădească în unul din locurile cele mai pitorești ale Valahiei mănăstirile Cozia, Cotmeana și Tismana.

Principesa Clara, bulgară de origină și catolică-română a fost soția lui Alexandru Basarab (1320 — 1365). Ea lucra din toate puterile sale la unirea Bisericii de Orient cu cea occident, trimetând daruri bogate sf. Petru și a fost lăudată într'o bulă a papei Urban al V. Ea a dat în căsătorie pe fiica sa mai mare lui Strasimi, regele Bulgariei, și pe cea mai mică, Anca, regelui Simeon, stărețul Serbiei. N'a încetat de a le arăta folosul unirei bisericilor, din nefericire separate.

Un secol după aceea, vedem pe Vlad Vodă și soția sa părăsind tronul pentru a se daă rugăciunii, întemeind fie-care din ei câte o mănăstire. Pe la sfârșitul veacului, același lucru se repetă, și vestita mănăstire din Bistrița, pe Olt, a fost fondată de principele Barbu Basarab, principesa lui luând numele de Solomon. Toată averea pe care o posedă această mănăstire e datorită acestei pioase princese.

Mama lui Ștefan cel mare a devenit legendară. Nu'i copil care să nu'i cunoască legenda ei.

Ștefan cel Mare (1436 — 1504) domnitorul Moldovei, a dat mai mult de 60 de bătălii și a clădit mai mult de 50 de biserici. El a fost pavăza de apărare a creștinismului și a intrat în înțelegere cu Venetia și cu Papa, pentru un tratat ofensiv și defensiv contra Turcilor.

Maria, demna lui mamă, a fost numită Olteanca, fiind-că se trăgea din familia Caloianu de dincolo de Olt. Ea a fost între toate femeile române renumită prin energia sa. Se spune că avea 24 măsele în gură. Maria avea doi frați cari erau oameni cei mai învățați de pe acele vremuri, mai cu seamă în cestiunile religioase.

După moartea soțului său ea rămase singură să crească cei patru feciori și patru fete.

Ștefan era copilul inimii ei, eroul neînvingător, rănit în toate bătăliile și recăpătându-și veșnic forțe noi. Într'o zi însă, Turcii îl impresurară de aproape și'l urmăriră până sub zidurile cetății Neamțului, din nordul Moldovei.

De data aceasta se dete învins, bătu la poarta castelului său și ceru să-i lege rănile. Dar, de după poartă se auzi o voce puternică și severă, vocea mamei sale : «Cine bate ? Cine îndrăznește să intre aici ? Fiul meu nu se întoarce bătut : el moare apărându-și țara ! «Ștefan rușinat, sună din corn, adună încă odată armata sa răzăcită și dă vestita bătălie de la Rășboeni (1476).

S'au văzut femeii de aceeași măsură în timpul ultimului război, trimetând înapoi pe feciorii lor dezertori în armata dincolo de Dunăre, în focul tunurilor de la Plevna.

Viața fetei lui Ștefan cel Mare, a fost foarte agitată. Ea duse în Rusia o inimă caldă, o iubire arzătoare în noua ei patrie și o iubire îngerească care nu desmințea în cele mai crude

împrejurări. S'a căsătorit la Moscova cu moștenitorul Ioan, fiul lui Ioan al III-lea. Dar, cu toată iubirea care i-o purta țarul, socrul ei a fost obiectul celei mai crude persecuțiuni din partea Sofiei, a doua femeie a țarului și nepoata ultimului împărat al Bizanțului, Constantin Paleologu.

Aceasta nu vedea cu ochii buni pe Ioan, fiind-că a scăpat tronul din mâna fiului său Vasile, și de aceea a făcut tot ce i-a stat prin putință să-l desmoștenească; dar nereușind, a pus pe un doctor italian, maestro Laeno, ca să-l otrăvească. Cu toate că s'a știut autorul crimei, nimenea n'a îndrăznit să-l dea pe față și intrigile împărătesei Sofia deveniră din ce în ce mai puternice cu toată iubirea ei pentru Ruși și predilecțiunea deosebită pentru Greci, de cari se înconjura de obicei, pe când virtoasa Elenă trăia în mijlocul poporului ei, identificându-se cu dânșul.

În timpul acela, când s'a descoperit un complot al Sofiei ca să ucidă pe tânărul Dimitrie, să detroneze pe Țar și să proclame pe fiul ei împărat, Sofia a fost aruncată în închisoare, conspiratorul principal decapitat și Dimitrie încoronat și proclamat moștenitor al tronului moscovit. Dar abia trecu un an după aceea și Sofia își recâștigă influența ei de mai înainte, obținând de la Țar să ucidă pe partizanii lui Dimitrie, proclamând pe fiul său Vasile mare duce de Novgorod și de Pascov. Fără nici un motiv cunoscut, Țarul închise pe nora sa și puse pe fiul lui în lanțuri, în luna lui Aprilie 1592; în același timp designă pe Vasile, moștenitorul tronului. O declară pe nefericita Elenă, eretică și ea muri în 1504 în vârstă de 40 de ani, în mijlocul celor mai crude persecuțiuni a tuturor prietinelor săi, din cari mulți au fost arși în piața publică. Moartea ei făcu pe țar să revie la sentimente mai bune și, în timpul agoniei, chemă pe fiul său Dimitrie, îi ceru ertare și îi lăsă coroana.

Dar, nu degeaba după moartea lui, Vasile aruncă pe Dimitrie într-o închisoare grozavă unde muri, după patru ani de martiraj, în vârstă de 25 ani.

O viață mai interesantă e cea a blândeii princese Despina Militza, fiica lui Brancovici, despotul Serbiei, care s'a căsătorit cu Domnul Valachiei, Neagoe Basarab.

Ea a fost foarte evlavioasă, ca și soțul său, fiu iubit al bisericii. Ei făcură daruri tuturor locurilor sfinte, în țară, în Transilvania, în Moldova, la Athos, la Constantinopol, la Sinaia, la Ierusalim.

Neagoe începuse vestita biserică de la Curtea de Argeș, unde legenda spune că meșterul Manole, arhitectul, a zidit de vie pe femeia lui, și care a fost reconstruită în toată măreția ei, sub domnia regelui Carol, de d. Lecomte de Nouy.

Clădirea e grozav de frumoasă, dar lipseau bani. Pentru a înlătura noui impozite asupra țării, săcătuită de războaie, domnița Despina Militza își dădu toate juaerurile sale spunând: «Nu vroiesc ca lacrimile femeilor să ude pietrele bisericii noastre».

Ea continuă opera barbatului său, chiar după moartea acestuia, cu fiica Ruxandra și ginerele său Radu de la Afumați.

Avu durerea să vadă, în timpul văduviei

sale, pe fiul ei Theodosie detronat și ucis, ea singură fiind nevoită să se refugieze în Transilvania, când la Hermannstadt, când la Cronstadt. O fată a sa s'a mărîtat cu Ștefaniță, nepotul lui Ștefan cel Mare, domnitorul Moldovei.

Intr-o frumoasă mănăstire întemeiată de dânsa, Ostrov, se găsește atingătoarea icoană a Madonei, ținând în brațe pe Isus, și de deșupt Despina cu fiul ei Theodosie în brațe, cu următoarea inscripțiune:

«Primește, Stăpâne, în Impărăția cerurilor, pe copilul tău Theodosiu».

Se găsesc vestminte brodate de pioasa princesă—la Curtea de Argeș, la Cruședol în Serbia, la Diciani și în muscul din Viena.

Doamna Elena, soția lui Petru Rareș, era fiica lui Eraclide, din familia vestitului Lazăr al Serbiei, care bătuse pe turci pe câmpul Mierlei 1389.

Ea era foarte cultă, și scria în mai multe limbi. Când feciorul ei a fost detronat de sultanul Suliman și nevoit să se închidă la Ciceu, fuga domniței peste munți ca să-și regăsească soțul și copii, a rămas legendară și scrisoarea sa către Sultan, istorică. Această scrisoare era așa de atingătoare, în cât înduplecă inima Sultanului, el dădu tronul lui Petru Rareș.

Fica ei Ruxandra s'a măritat cu Alexandru Lăpușneanu cel Crud, care i-a adus d'înainte patru-zeci de capete boerești pe o tablă. Cu tot calmul ei, tânăra princesă căzu în sincopă la vederea aceasta.

Sora sa, Kiajna, deveni soția lui Mircea și vestita domnița a Valahiei, care a apărat pe fiul său minor contra boerilor, cu săcurea în mână.

Ruxandra trebuia să se căsătorească în primul loc cu un oare-care Joldea, destinat să vie domnitor. Dar Alexandru Lăpușneanu chemă în ajutorul său armata polonă, și îi luă tronul și logodnica.

Cruzimele lui au fost nenumărate, el domni cu toate acestea, sau din cauza aceasta, de două ori și la urmă fu otrăvit. Nu s'a putut dovedi nici odată că soția lui a fost o femeie crudă. Ea a făcut mai multe daruri monăstirilor, ceea ce nu denotă tot-d'una o conștiință, tulburată. Ea domni două ani ca regenta fiului ei minor și se făcu iubită.

Printre viețile atât de tulburate ale femeilor române de pe tron și de pe lângă tron, domnița Kiajna, soția lui Mircea Ciobanul (1540—1590) a fost cea mai neliniștită, mai puțin din cauza naturii ei, violente și ambițioase, și mai cu seamă din cauza împrejurărilor contra cărora trebuia să lupte.

Soțul ei Mircea a fost supranumit Cioma boerilor.

El a domnit de trei ori și a ucis 2000 de boeri.

Cifrele cronicarilor n'au încercat nici odată control, și sunt mult mai eloquente de cât exacte.

Rămasă văduvă în 1560, doamna Kiajna a suit pe fiul ei Petru Ghebosul pe tron; dar boerii surghiniți se întoarseră și îl alungară peste Dunăre. Ea nu-și perdu curajul, chemă pe turci în ajutor, se puse înarmată până în dinți, în fruntea armatelor sale, bătut pe boeri

de două ori și puse din nou pe fiul său pe tron.

Când fiul se făcu nesuferit în Valachia din cauza impozitelor și cruzimilor, ea își exercită toată influența pe lângă sublima Poartă, pentru a-i căpăta tronul Moldovei și pentru a fi înlocuit în Valachia prin fratele lui Alecsandru.

De patru ori Petru Ghebosul a fost răsturnat, dar domnița Kiajna eșea tot-d'una victorioasă, îi dădu tronul dintâi, pe care puse mai târziu pe Iancu Iasson; dădu tronul Valachiei nepotului ei Mihnea. Cronicarul povestește multe trăsături de energie și de cruzime a doamnei Kiajna, dar spațiul ne lipsește pentru a da amănunțimele acestei vieți curioase. Ea puse într-o zi pe o masă capul sângerând al unui trimes; în mijlocul unei serbări frumoase, adună la o sărbătoare un mare număr de preoți și doi episcopi, după ce le jurase pe sfânta Fecioară și pe toți sfinții că nu le va face rău, îi ucise pe toți.

Curajul ei a fost neînduplecat, energia ei nu se desmințea nici odată și dacă era crudă, trebuia ținut seama de timpul și de compania ei.

O aparițiune de o măreție atingătoare este demna soție a eroului mult iubit poporul român, Mihaï-Viteazul. Ea se numea Stanca, din familia Cretzulescu și a fost, în toate împrejurările, cel mai bun prieten și sfătuitor al acestui mare domnitor.

La începutul carierei sale, cât a durat luptele pentru coroană contra lui Sinan Pașa, a fost silit să asigure pe femeia și copiii săi, la curtea lui Sigismund Batori, principele Transilvaniei.

De aici, el îi trimise cu mama lui la Hermannstadt și abia în Decembrie 1595, doamna Stanca a putut să se întoarcă în capitala ei de la Târgoviște, unde s'a îngrijit de nenorociți. Se făcuse prizonieri fiul și fata unui ture de distincțiune, Mihaï și Olga, și le oferise ca dar principelui. Dar principesa Stanca, după ce îi tratase cu toate îngrijirile, îi trimise înapoi tatălui lor.

O conspirațiune a banului Tatarilor și multe alte uneltiri, întunecară zilele domniței. Ea își păstră în viață tot calmul și înțelepciunea, care o făcură să previe multe pericole. În momentul în care soțul său, îmbătat de victorii, vesel de pacea propusă de Sultan, vroi să intre în Transilvania pentru a o cuceri, ea încercă să-l convingă, arătându-i trebuința unei odihne pentru popor și recunoștința lui Batori pentru ospitalitatea cele-a dat-o în vremurile grele. Dar văzând că rugăciunile sale rămân zadarnice, ea hotărî să-și ea copiii, Nicolae și Florica, și să întovărășească pe domnitor până în fața dușmanului.

În bătălia de la Șelimberg, contra cardinalului Batori, ea era în primele rânduri, sub cele trei cruci de aur cari mergeau înainte armatei.

La intrarea triumfală a Românilor în Belgrad, ea singură rămase gânditoare, cu ochii întristați, ca muncită de presimțiri dureroase, s'ar fi putut spune că toate aceste onoruri nu făceau altă ceva de cât s'o ostenească.

(Sfârșitul în No. viitor).

UN SINGUR BINE

*Așa e.... de durerea'mi
De-atâtea ori m'am plâns,
De câte ori mai tare
Cu brațele-i m'a strâns,*

*Așa e.... soarta aspră
Pe veci m'a condamnat,
Să port mâhnirea'n suflet
Și-un dor ne alinat!*

*Un singur bine numai,
Eu pot ca să găsesc
Când lacrămile mele
Durerea'mi amorțesc.*

*De aceea lasă'mi dreptul
Ca jalea mea s'o sting:
De câte ori în viață
Voiu mai putea să plâng!*

Elisabeta M. Z. Ionescu.

PRIMARI NOSTRI

D-I NICU CONSTANTINESCU

Neclintit liberal, excelent primar, bun prieten, om de inimă și Buzoian din creștet până 'n tâlpi: iată cine e d-l Nicu Constantinescu, primarul Buzăului și deputat al colegiului I de Cameră.

Anii ați trecut: când la guvern. când în opoziție, înfrumusețările însă ce d-sa a adus orașului, în capul căruia a fost de atâtea ori, vor vorbi tot d'una celor ce vor admira încântătorul parc al Buzăului, cu aleele 'i de o simetrie și eleganță de grădină englezească, cu pavilionul atracțios, cu plantațiunile bogate și selecte.

Om de principii, d-sa a știut să pue interesele generale mai presus de acele personale și a lăsat în urmă-i nenumărate podobe de frumusețe și de igienă, clădiri impozante și lucrări de edilitate imperios cerute de spiritul modern.

Lubit și stimat în localitate, la centru e considerat ca unul dintre excelenții primari ai țării.

Figură simpatică, inimă aleasă și-e drag la prima cunoștință și nu'l mai poți uita cunoscându-l.

Del.

MEDALIOANE

D-I DUMITRU V. POLIZU-MICȘUNESCU

D-I Dumitru V. Polizu-Micșunescu, actualul senator și membru în consiliul de administrație al *Creditului rural*, s'a născut în București la anul 1837. A urmat studiile elementare în țară, iar cele superioare la Paris, de unde s'a întors ca doctor în drept. Ales ca deputat în Constituanta de la 1866, a participat la elaborarea Constituției din acel an.

Ca magistrat, a funcționat ani îndelungați, în calitate de *Președinte la Curtea de Apel din București*, unde a lăsat bune suveniruri de muncă, știință și o absolută imparțialitate.

În anii 1882—1884 a elaborat, împreună cu alți bărbați politici, proiectul pentru revizuirea *Constituției* și modificării *Legii electorale*; proiecte pe care apoi d-sa le-a prezentat și susținut în Senat, în calitate de raportor atât al comisiunii de revizuire cât și, în urmă, al comitetului delegaților secțiunilor Senatului.

D-sa a participat, ca deputat și senator, în Camerele liberale la elaborarea și discutarea celor mai importante reforme judiciare și administrative.

Este un bărbat de *Școală politică*; a

fost și este continuu *statornic* în convinșerile sale. conservând însă, și în actele vieții politice, neschimbat caracterul său de magistrat, pe care îl'a imprimat studiile ce a făcut și mediul în care a trăit cea mai mare parte a vieții sale ca magistrat.

HENRI SIENKIEWICI

SACHEM

(Urmare și sfârșit).

De aceasta *Sachem* poate el să 'și reamintească? El a fost ținut din copilărie în trupa onorabilului D. Dean, compusă mai toată din Germani. El trebuie să fi uitat tot. Este fără îndoială adevărat. Tovarășia nemților, cincisprezece ani de carieră acrobatică, arătarea în public, beția aplauzelor, a trebuit să 'și exercite influența lor asupra-i. *Chiavatta! Chiavatta!*... Dar ei sunt germani; sunt pe pământul lor, și nu se mai gândesc la *Vaterland*. (Patria) care nu le permite grijile comerțului. Pe d'asupra oricărei considerațiuni un om trebuie să mănânce și să bea. Acest adevăr umple mintea Philistenilor; și el trebuie să fie asemenea și pentru cel din urmă din *Serpî Negri*.

Aceste cugetări sunt întrerupte îndată printr'o flucărură sălbatică, care ese din grajduri, și în arenă apare *Sachem*, așteptat cu atâta nerăbdare.

Un murmur scurt trece prin mulțime: „El e! El e!“ Pe urmă tăcere. Se reaprind năuoi focuri bengale. Toți ochi sunt întorși spre șef, care era în picioare în acest moment, pe propriul mormânt al părinților săi. Intr'adevăr, indianul produce impresiunea ce s'aștepta de la el. El e tot așa de mândru ca și un rege.

O manta de hermină albă—semnul glorioasei sale nașteri—înfașura corpul se uvelt, elegant, viguros și mlădios ca acel al unui jaguar. Fața sa mândră pare a fi sculptată în bronz: ea reamintește profilul dominator al vulturilor; privirea îi este fioroasă și rece. Fisionomia este liniștită, disprețuitoare, și în același timp amenințătoare. *Sachem* privește lung mulțimea ca și cum și-ar fi ales o victimă. El este înarmat mai mult până la dinți: pene fâlfaie pe capul său; la brâu are un tomahavok și un cuțit. Dar mâna sa dreaptă ține în loc de un arc, o prăjină lungă care îi va sluji să 'și ție echilibrul pe sîrmă. În picioare, în mijlocul arenei, scoate de odată înfricoșătorul strigăt de război al Serpilor Negri... Herr Gott!

Acei cari au masacrat la *Chiavatta* își reamintesc curat acest urlat teribil—și lucru curios, acești oameni cari n'au avut frică, sunt cincisprezece ani, de o mie de resboinici asemenea simțese, că-i tae sudori reci, că tremur înaintea unui singur.

Dar iată! directorul se apropie și îi spune ceva, cum ar fi vrut să-l liniștească. Bestia sălbatică e potolită; vorbele misterioase au influențat asupra-î, iată-l că pășește pe sîrmă. Cu ochi fixați spre policandru șeful înaintează. Sîrma se îndoieste în acele momente, ea nu se vede, și indianul pare atârnat în spațiu.

S'ar zice că se plimbă în aer; el umblă, el se retrage, umblă încă, păstrându-și echilibrul. Brațele sale întinse și acoperite de mantaua regală îi fac impresia unor nemărginite aripi. El se clatină, o să cază! Nu. Câte-va aplauze resună, sunt repede oprite. Infățișarea șefului este din ce în ce amenințătoare. În ochii seî fixați spre policandru strălucește o lumină teribilă. Toată asistența este alarmată, dar nimeni nu scoate o vorbă. Cu toate astea *Sachem* ajunge la capătul sîrmei; el se oprește; îndată începe să cânte un cântec de război.

Un moment de surprisă; șeful cântă în nemțește. Dar această se înțelege; el a uitat limba Serpilor Negri. Cu toate acestea, nimeni nu observă. Fie-care ascultă cântecul ciudat, care se ridică și se mărește. Nu e de cât o jumătate cântec; este de asemenea o chemare, o plângere fără măsură, sălbatecă, răgușită, plină de sgomot de luptă.

Se aude: „După ploile cele mari anuale, cincisute de resboinici au parasit *Chivatta* pentru a ajunge pe câmpul de război și pe acei al marelor vânători. Reîntorcându-se vor aduce cuțite, de asemenea vor aduce carne și piei de boi sălbatici. Femeile lor le vor eși cu drag înainte; ele vor dansa în onoarea Marelui Spirit.

„*Chiavatta* era fericită. Femeile lucrau în colibele lor; copiii se măreau și deveneau fete frumoase, sau frumoși resboinici fără frică. Serpi Negri mureau pe câmpul de glorie, sau alergau spre munți de argint, pentru a vâna cu spiritul părinților lor. Iataganele lor nu s'au udat nici odată de sângele femeilor și al copiilor; resboinicii din *Chiavatta* erau oameni mari la suflet. *Chiavatta* era puternică, dar oamenii albi au venit de la apele depărtate și au pus foc *Chiavatei*. Răsboinicii albi, n'au distrus pe Serpi Negri într'o luptă cinstită; ei îi au atacat hoștește noaptea, ca niște șacali, au împlântat cuțitele lor în sânul oamenilor adormiți, în femei și copii.

„Acum *Chiavatta* nu mai este.

„În locul său, oamenii albi au ridicat colibele lor de piatră. Națiunea masacrată și *Chiavatta* în ruine strigă răzbunare.“

Vocea șefului devenise puternică și tremurătoare. Drept pe sîrmă, sămăna acum cu arhanghelul dreptății, fâlfâind d'asupra capetelor acestei mulțimi de oameni. Și directorul însuși, într'adevăr, era speriat.

O tăcere de moarte era în circ. Șeful urlă:

„Din națiunea întreață nu a rămas de cât un mic copil. Era slab și fraged dar el a ju-

rat spiritului pământului că, din nenorocirea sa, va trage o răzbunare teribilă; că va vedea cadavrele oamenilor albi, ale femeilor și ale copiilor lor; că va aprinde focul și va vărsa sânge!“

Cele din urmă vorbe se perdură într'un muget teribil. Circul întreg se umplu de un sgomot surd, asemănat cu urlatul vântului. Mii de întrebări fără răspuns ajungeau în spiritul oamenilor: Ce va face acest tigrul infuriat? Ce ne anunță el? Cum va împlini el răzbunarea sa... el însuși? Va rămânea acolo, ori se va repezi? Se vor apăra ei... și cum?

—Was ist das? Was ist das? (Ce este asta? Ce este asta?) ziceau femeile împetrite, cu vocea jumătate.

De odată un răget de fiară sălbatică eși din peptul șefului. Sîrma fu sguduită cu violență; Indianul se sui pe una din trepte, stătu în picioare aproape de policandre și clatină bastonul ce îl ținea în mână. Un gând înfricoșător trece cu un fulger prin mintea tuturor: „Va vărsa lămpile, și va umple circul de petrolul aprins!“ Din toate gâtlegiurile țâșni un strigăt de groază.

Dar ce se vede?

Din arenă un strigăt se ridică: „Opriti-vă! Opriti-vă!“

Șeful a plecat! A sărit pe pământ A intrat între culise fără a incendia circul! Unde este el?

Iată 'l! El apare, se depărtează, el revine a doua ora, gâfâind, clatinându-se teribil. În mână ține o tavă de plumb! O întinde spectatorilor, și le spune cu o voce rugătoare: Was gefällig für den letzten der schwarzen Schlangen? (Cât va lasă inima pentru cel din urmă al Serpilor Negri).

O greutate enormă cade de pe sufletul Philistenilor. Se vede bine că tot a fost în program, că fusese o „păcăleală“ a directorului! Dolarii și jumătățile de dolari cad ca ploaia pe tavă. Cum să zici „Nu“ celui din urmă al Serpilor Negri, în Antilope, întemeiat pe ruinele *Chiavatei*? Oamenii noștri au inimă!

După spectacol, *Sachem* bău bere și mâncă „Prachtel“ la Soarele de aur. Tovărașia-i își exersase negreșit influența. El deveni foarte popular în Antilope, mai cu deosebire pe lângă dame. Se vorbi de aceasta mult timp.

Trad. de HEL DEL.

CE SE FAC MICROBII DUPE MOARTE-NE?

— Ce se fac microbii după ce moare omul?

Pentru a răspunde la întrebarea această d-rul Klein (Viena), a îngropat niște animale și a căutat microbii în organele lor, la felurite intervale. Iată în resumat rezultatul:

Bacillus prodigiosus, *Staphylococcus aureus* pot fi regăsiți, încă vii, după 28 zile.

O ședere mai lungă sub pământ îi omoară. După 6 săptămâni nu se mai dezvoltă nici o cultură.

Bacilul cholerei trăește și după 19 zile, dar nu și păstrează nici odată facultatea de a se reproduce în cultură, după 18 zile.

Resistența bacilului Eberth (febra tifoidă) este aproape aceeași.

Germenele ciumei, tot-d'auna vii după 17 zile, nu mai trăește după 3 săptămâni.

Bacilul tuberculosei nu mai trăește după ce a murit animalul pe care l'a omorât. Klein l'a găsit lesne în organe, dar n'a putut să-l cultiveze nici odată prin injecțiunea bacilului găsit pe cadavre.

Aceste sunt date însemnate pentru acei cari vor să știe ce influențe au cimitirele asupra sănătății publice.

Să nu se uite că, cadavrele pricinuesc și alte cauze de insalubritate, de cât microbii, și de aceea la noi încă de la 1860 s'a înființat *regulamentul pentru imormântări*, în virtutea căruia nu se permite a se mai îngropa în orașe și în sate, iar cimitirele se cere ca să fie situate la cel puțin 200 metri de cea din urmă casă locuită.

Dr. I. S.

PREFECȚII NOȘTRII

D-I CATTON G. LEGGA

Actualul prefect al județului Bacău e un vechi funcționar administrativ: fost prefect al județului Bacău, fost prefect al poliției Capitalei și iarăși, o dată cu revenirea partidului liberal la putere, în capul județului de obârșie.

Om frumos, blând, temperament de luptător, liberal marcant și șef al județului Bacău.

A făcut studiile în țară: e mare proprietar în județul Bacău și e unul din rari oamenii care a reușit să și formeze în juru-i o atmosferă de caldă simpatie care să nu-l părăsească nici în zilele de opoziție:

dovadă că a fost ales ca senator al Bacăului și sub trecutul guvern conservator.

Primind a lua prefectura județului Bacău, a făcut-o în urma insistențelor călduroase ale cetățenilor cari vreau să aibă în capul mult încercatului județ, un om și enegic și cinstit, și iubitor pentru propășirea județului de care atâtea legături îl ține strâns.

Și d-l Catton G. Lecca este acela pe care conjudețenii săi 'l doreau.

ARTA IN CAMPIE

— După Alfred Wellesley Rees —

Cerul e ca de cobalt, gradat întunecat de la orizont la zenit. Presărați ca oile sunt norii, cu o perspectivă de o nesfârșită umbră, care se perde în profunzimea depărtată. Colinele apar de un albastru închis, în depărtare; mai aproape, închis ultramarin; și mai aproape, pătate cu verde născut prin galbenul razelor de soare mestecat cu cobaltul cerului aruncat peste câmpii.

La jumătate distanță, panta pajiștii e împetrișată cu vaci și oi; iar la stânga o pădurice străbătută prin mijloc de o fașie de umbră în formă de potecă, muiată în roșgalben, nuanțată ast-fel de razele soarelui ce pătrund în vale.

Trunchiuri mari de arbori, întinzând crăcile încununate de bogate nuanțe, de verde, străjuesc intrarea în vale. Ramuri de ferigă s'aplecă peste poteca din pădure, pe când un răușor, în a cărui matcă pietricelele risipite se joacă aci în spumă, aci în unde, își rostogolește apele printre maluri, pe marginea pădurei.

Și cât de minunat apare argintiul de pe marginea de sus a norilor, și puternicele raze de soare care scaldă câmpiile din jos de pădure!—argintul ce nu se poate picta, și raze ce nu pot intra nici odată în compunerea unei picturi. Nici odată asemenea peisagiu n'a împodobit pereții vre-unei Academii,— peisagiu, care să lase printre tremurăturile frunzelor să se zărească cerul.

O idee de aceste lucruri—murmurul plopii, fluturatul frunzelor căzute și purtate în vârtejul vântului — poate, e adevărat, să fie obținută, ca și când ai scri cinci litere pentru a forma cuvântul „viață“, prin care se transmite un semn de ceva negrăit. Ast-fel nepătrunsa natură înalță arta.

Sunt ferigi și stușuri jumătate în umbră, jumătate în lumina soarelui, pe marginea pădurei. O libelulă zboară ca o undă argintie pe fondul întunecos. Nufărul, pătrânjelul să-l batic, coada șoricelului, cânepa sălbatică și centaura îmbogățesc cu o varietate de culorit fondul, dând aspectul verdelui închis. Dar strălucitoarele miriade picături de rouă, fiecare o perlă cu culorit curcubial, care aruncă

mii de reflecte pe neumblata și marea iarbă din pădure, norii carii o învăluiesc efemer și trec mai departe, și albaștrii și galbenii, și albiu fluturași care se resfață pe capetele floricelelor legănate încetinel—acestea toate nu se pot descri.

Sterge praful de pe aripele marelui flutur peștiș și privește-l cu microscopul la lumina lampei, și atunci încearcă a spune în cuvinte ceea ce observă, și ast-tel te vei convinge când descrierea unui lucru este cu totul imposibilă.

În felul acesta se atinge punctul, unde viața câmpiilor este mai presus de cât puterea descriției sau penelul pictorelui. Prezența atâtor lucruri minunate zăpăcesc și împiedică a se descri. Aceste lucruri împodobite cu gloria împrumutată de la amiază, gândiri încântătoare de la pământul-mamă, și bucuria abia născută, cu ce cuvinte le poți exprima?! Atunci începi a simți că domeniul cerului este atât de mult pictat cu albastru, că poți avea deliciul neasămuit de a privi numai la el.

Roșia gura-leului, roua și toate rarile și delicatele drăgălășii ale cerului, zefirului și pădurilor sunt ast-fel date că îți ating inima.

Această participare în plină viață este în adevăr fermecătoare, e ca o cunoștință subită de colorii strălucitoare și variate ce arată *cui-va*, care mai înainte era orb pentru ele, în a cărui vedere toate lucrurile ereaū numai un cenuși închis, o simplă amestecătură de negru și alb.

Dar poți transmite altora ce ai văzut sau auzit?

E necesar ca artistul să se înalțe și să fie trup și suflet cu arta sa; el știind că multe sunt adesea departe de a le atinge.

A recunoaște ceea ce trebuie să rămână tot-d'auna neatins, este pus în același timp față în față cu faptul că metodele sale pot mereu progresa, și cu oare-care limită aprecierea sa despre natură poate neîncetat să se silească să urce ca ciocârliia aproape, tot mai aproape de soare, sus, și tot mai sus spre poarta dimineții.

Materia este rece și fără pasiune. Pune cea mai mică idee de viață în zăgăvirea sa și te apropii de ideal. Nu considera pământul numai ca o bucată de lut, nu-l crede negru, stătător și fără viață. Zugrăvește repaosul său, profund ca somnul mării când stelele se oglindesc în albastru și liniștita sa apă, sau da peisagiul schimbător o diademă de lumină: răsărit, amiază, apus, noapte — infinite în adevăr sunt aceste schimbări ale naturei! Câte glorii nu acoper vârful muntelui și câte minunății nu se găsesc în liniștile văi umbrite de înalte dealuri!

Locot. J Achimescu

Rngăm călduros pe dd. abonați carii au primit avise de plată a ne trimite micul cost, prin mandat postal. Avem prea multe cheltueli asa că suntem indrituiti a ne reclama dreptul.

NUVELETA A LA MINUT

MANDAT POȘTAL

Junele Fănică Popescu student, primește într-o dimineață de la părinții lui un mandat de 30 de lei. Imediat se duse la Poșta Centrală. Ajuns acolo se îndreptă spre un ghișeu și prezentă mandatul funcționarului.

Funcționarul privi mandatul, apoi cu un ton aferat zise:

— Ca să dăm suma, trebuie să ne arătați ceva care să probeze identitatea d-v.

— Dar eu sunt, răspunse Junele Popescu.

— Asta nu e suficient.

— Ah! Vă rog iată cartea mea de student.

— Nu e de ajuns

— Atunci, cu ce vă pot proba?

— Cu cartea de alegător.

— Dar nu sunt încă major!

— Cu pașaportul.

— Dar... n'am călătorit nici odată!

— Cu un act oficial; de ex. cu cel de naștere.

— Nu 'l am nici pe acesta.

— Atunci, imposibil să vă putem satisface! și funcționarul îi închise ghișeul în nas.

Junele, desperat, ne mai putând proba identitatea sa și ne mai având sfaț, se hotărâ să se arunce în Dâmbovița.

Se îndreptă spre Dâmbovița și ajungând la locul fatal, se asvârli în ea.

Din fericire, câți-va trecători observând acest lucru, s'au aruncat în apă și l'au scos frumos de pâr.

Sergentul îl duse și el tot fumos în brânci la secție.

Acolo comisarul cu un ton părintesc îi zise:

— Tinere, ți-ai pierdut capul de ai voit să te omori?

— Nu, răspunse tânărul, și îi povesti chestia cu mandatul.

— Și pentru asta ai voit să te omori, să te arunci în apă? întrebă comisarul grav.

— Sigur, replică Junele, m'am gândit că cu actul de deces ași fi putut lua cei 30 de lei.

G. Gerard.

PENTRU A FI FERICIȚI...

Lucrul cel mai de căpetenie în viață e să înveți să trăiești. Oamenii se silesc mult să păstreze viața, dar nu se silesc de fel să o calăuzească, — lucru foarte greu. „Viața, zise Hipocrat în începuturile aforizmelor sale medicale, viața e scurtă, arta e lungă, privilegiul e trecător, experiența înșelătoare și judecata grea“.

Fericirea și izbînda nu atarnă de împrejurări, ci de noi. „Mulți oameni își datoresc ruina mai mult greșelelor lor de cât răutății altora; mai multe case și orașe au fost nimicite de om de cât de furtuni

și de cutremure de pământ.“ Sunt două feluri de ruine : una care e opera timpului și una de care e răspunzător omul.

Ruina omului e cea mai supărătoare. Seneca a zis că „cel mai rău dușman al fie-căruia stă în inima lui.“ „Cea mai mare parte din oameni, zice la Bruyère, își întrebuințează o parte din viață ca să facă nenorocită partea cealaltă“ și „Căldura sângelui nostru ne-a silit să facem, când am fost tineri, lucruri de care se căiește, la bătrânețe, oasele noastre îndurerate.“ Omul se iubește, nu cu înțelepciune, ci cu ardoare.

Adeseori numim rău un bine de care nu ne-am știut servi, or pe care l-am împins prea din cale afară departe. Curagiul ce duce la culme ajunge a fi nebulie, dragostea slăbiciune, economia zgârcenie.

Perșii ziceau că fericirea ne vine de la Ormuz, principiul binelui, și nenorocirea de la Ahriman, spiritul răului. Dar în realitate suferințele sunt opera noastră : ele ne vin din greselile ce facem—și din cele pe care le facem cu știință, și din cele pe care le facem fără voia noastră,— din ignoranță, din neștiință. În ce privește pe cele dintâi avem în inimă un criterium minunat, facem rău pentru că am văzut lucrurile rău. Dacă nu le-am văzut,— afară dacă nu am fi închis ochii ca să nu vedem—nu suntem vinovați de păcat, ci de zăpăceală.

În ce privește pe celelalte trebuie să ne încredem în judecată : în judecata părinților noștri, a celor mai în vârstă de cât noi, a prietenilor, a educației, și a noastră înfine. Educația, în parte, ne-o facem noi înșine. Fie-care avem cel puțin un elev, căruia îi datorim instrucție și educație.

Ce învățăm prin noi înșine face mai mult parte din ființa noastră, de cât cele ce ne învață alții. Educația noastră nu se sfârșește când eșim din școală : atunci abia începe și ține cât trăim.

Sunt unele rase fataliste. În chipul cum înțeleg ele lumea,— toate sunt rânduite dinainte și ce trebuie să se întâmple se va întâmpla, de o vrea, de nu o vrea. Aceste rase cred că omul e numai o mașină, jucăria unei puteri superioare. Trebuie dar mai întâi să cercetăm dacă există o știință a vieții. Suntem oare noi în stare să ne călăuzim pe oceanul timpului, să suntem osândiți să ne ia apa ? Răspunsul e scurt : „Omul e om și stăpân pe soarta lui“ cum zice Tennyson, sau de nu e, apoi, el e de vină. „Veți fi ce doriți să fiți, căci puterea voielei e așa de mare, în cât când se întâmplă de se invoiește cu voința supremă, ajungem tot ce dorim să ajungem în chip serios, cu tărie. (Jean Paul Richter).

Dacă dar, ne putem face soarta, e de mare însemnătate să ne întrebăm ce vrem să ajungem și cum să ne folosim mai mult

de bogata moștenire a vieții ? Unii oameni au o țintă în viață ; alții n'au. Singura noastră dorință ar trebui să fie să tragem din noi înșine partea cea mai bună și mai înaltă.

Totdeauna a fost grea sarcina de a da sfaturi. Nu că uit experiența tristă a neofitului din Noua Zelandă „care, zicea șeful tribului său către un misionar,— ne dă atâtea sfaturi, în cât a trebuit să l mănăncăm ca să tacă.“ Cu toate acestea „cei cari nu vor să primească—zice Lily— sfaturile care nu costă nimic, vor cumpăra scump, mai târziu, căința.“ Vreați așa dar să dau câteva sfaturi folositoare celor cari vor să ajungă or să facă ceva și cari doresc să scoată din ei înșiși și din viața lor cea mai bună parte.

Nu e lucru mai trist de cât nesocotința cu care omul pierde ocaziile ce întâmpină. Și câtă fericire nu am putea da altora dacă i-om face să se folosească de bunurile ce risipim nebunește or de cele de care nu știm să ne folosim noi !

Să veghiem ca plăcerile să fie reale și nu închipuite. Facem multe lucruri pentru că ne spun alții că sunt plăceri. De le-ar pune alt nume am scăpa de ele. Multime de oameni cred că petrec pentru că nu văd nici un folos în cele ce fac. Alții par a crede că numai plăcerea vizilă există. În realitate plăcerile spiritului sunt cele mai alese și mai trainice.

Nu luăm seama la corpul nostru, or ni l nimicim ca niște nebuni, și cu toate acestea numai un corp avem. Totuși sănătatea spiritului atârână de a corpului ; nu știm să ne folosim de jumătatea bucuriilor ce ne-ar procura Artele frumoase.

Acum dacă lăsăm la o parte individul și luăm în seamă rasa, vedem până la ce punct ne lăsăm în voia întâmplării avantajele. Omenirea poate și azi mărturisi, ca Newton, că sămănăm cu niște copii cari se joacă pe țărnul mării și culeg, din când în când, câte o scoică mai strălucitoare, mai ciudată, pe când nemărginitul ocean al adevărului se întinde în fața lor necercetată. Nu există o substanță ale cărei proprietăți și câștig să le cunoaștem : lucrăm de dimineață până seara și cu toate acestea dacă am cunoaște toate proprietățile materiei, dacă am ști întrebuința forțele naturii, e probabil că un ceas or două de sfârșiri ne-ar fi de ajuns spre a ne mulțumi întrebuințele cele mai esențiale și ne-ar rămâne tot timpul trebuincios ca să ne cultivăm spiritul și să ne mulțumim cerințele inimei.

Până acum nici nu s'a utilizat toată puterea aburului ; întrebuințările electricității erau necunoscute acum cincizeci de ani și abia dacă știm azi să ne folosim de ea ; puterea motrice a fluviilor e putere pier-

dată. Și câte dureri ar fi ocolit omul dacă ar fi descoperit mai de cu vreme anestezicele! Nu ar ajunge un volum de am înșira toate pildele ce pot sprijini această teză. E neîndoios că mii de descoperiri mai sunt trebuincioase. Nu e oare ciudat prin urmare, că națiunile care se numesc creștine aruncă miliarde și luptă ca niște fiare ca să dobândească un petic de pământ, pe când «nemărginitul ocean al adevărului se întinde înaintea lor necercetat?»

Sunt oameni cărora li se pare că cheltuielile ce facem pentru școli sunt prea mari. Ei nu văd că neștiința costă mai mult de cât instrucția. Copiii noștri primesc toți câte puțină educație. Dar ar fi cu drept să ne întrebăm, dacă sistemele ce întrebuințăm sunt cele mai bune. E sigur însă că prea lăsăm în voia întâmplării educația morală în școli și ar trebui învățați copiii că adevărata bărbăție e virtutea, că în ea se găsește adevărata libertate și că adevărata sclavie e ȳiulul.

Descartes rezumă în patru maxime regulile pentru călăuzirea vieții:

«1. Să mă supui legilor și obiceiurilor țării mele, păstrând neclintită religia în care Dumnezeu m'a milostivit să fiu crescut de mic copil:

«2. Să fiu cât mai tare și mai hotărât voiă putea în fapte:

«3. Să caut mai bine să mă însing de cât să am avere.

«4. Să mi întrebuințez viața căutînd cât mai mult a cunoaște adevărul.

Mulți se plîng că nu pot înțelege misterul vieții. Cu toate acesta omul bun poate uneori să se mînie pe felul cum e făcută lumea și câteodată să se întristeze, dar să fiți incredințați că nici odată nici un om nu s'a plîns dacă și-a făcut datoria. Nu învinovați natura, zice Milton, «ea și-a făcut datoria către tine; fă-ți-o și tu către ea. Putem fi incredințați că Creatorul n'ar fi făcut ca natură să nu arate de cât frumusețe ochilor noștri și de cât muzică urechilor noastre, dacă n'ar fi voit în acelaș timp să ne facă să ne bucurăm în toată ființa noastră; «nu e cu putință să știm câtă pace procură un om altuia, și câtă bucurie lui însuși când își călăuzește bine viața.» Acest secol e cel mai minunat, cel mai interesant și mai luminat din câți a văzut pământul; să-i mulțumim de norocul că trăim în el, dar să nu ne luăm asupra-ne gloria lui; să ne felicităm, cu recunoștință, nu cu trufie.

Trebuie dar să ne bucurăm cu recunoștință, dar și pe cât mai desvârșit se poate, de nenumăratele binefaceri ale vieții. Dar trebuie, să fim prăgătiți să i cunoaștem și întristările și grijile.

Nu ne putem aștepta să izbutim deo-

dată. Nici natura nu izbutește totdeauna. Dar «nu te umfla nici o dată de obraznicie când îți merge bine sau când ești fericit, și nu deznădăjdui nici o dată că nu vei mai da de fericire,—când ești în restrîște».

Intr'un loc din Biblie scrie: «Poarta largă și drumul larg duc la pierzanie și mulți apucă pe el.» Iar «poartă strîmtă și drumul strîmt duc la Viață și puțini le află.» Dar concluzia ce trag oamenii din aceste versete mi-se pare ades false. Nu ne spune nimeni că drumul adevărat e mai aspru și mai greu, ci că e strîmt și anevoie de găsit. Fără îndoială, nu e de cât un drum adevărat iar cele false sunt nenumărate. Un vas pe mare, are numai o cale pe care urmează; toate celelalte l-ar depărta de adevăratul port unde se va putea odihni. Dar acesta nu însemnează că acest drum e mai primejdios și mai cercetat de fur-tuni de cât or care altul.

E cu neputință să tăgăduim că răul și nebulnia nu sunt adesea foarte plăcute pentru moment, căci atunci am tăgădui puterea ispitei, ceea ce ar fi absurd dar supunându-ne ispitelor, cumpărăm ssump o plăcere trecătoare, cu prețul unei dureri care va ține mult, câștigăm puțin lucre pierzând mult și «dobândim bucurie de un ceas, plătînd-o cu ani de căință.» Ba, chiar cutez a zice—vorbesc numai de viața pe pământ—că nu ajungem la fericire de cât urmînd binele. Mai multă fericirea aflî în abnegare de cât în egoizm

Succesul și fericirea nu sunt lucruri la fel. Ades vezi oameni cu avere, onorați și totuși foarte nenorociți. Averele poate mult, dar numai voința te face să fii mulțumit de darurile ei.

„Nu poate oricine avea bogății, onoruri, însărcinări înalte, dar fie-cine poate fi virtuos, generos și înțelept.“

Adevărata bogăție e în ceea ce suntem, nu în ceea ce avem, și toate avantajele de care ne bucurăm trag după ele răspunderi.

„Viața prezentă, a zis Sf. Chysostom, e o reprezentație teatrală, și afacerile omului o dramă: sărăcia și bogăția, autoritatea or servitutea și toate deosebirile dintre oameni sunt numai elementele ei exterioare. Dar după această viață pămîntească, teatrul se va închide și măștile vor cădea. Și atunci fiecare va fi judecat după cele ce a făcut: nu după bogății, nici după funcțiuni, nici după demnității, nici după putere, ci după cele ce a făcut.“

Și judecata nu va lua în cercetare ce am îndeplinit, ci dorința noastră de a îndeplini; nu va ține socoteală de succesele noastre în viață, ci numai de meritul nostru. Și de sigur că atunci se va vedea că numai viața virtuoză e fericită, că

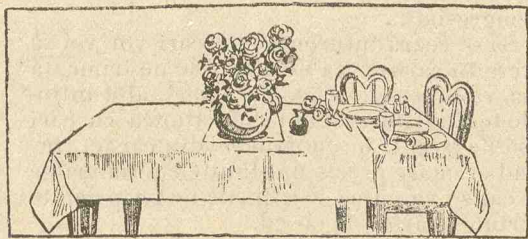
cei cari trăiesc în păcat și egoizm se jertfesc singuri.

„Fiul meu, a zis Solomon, nu pune la uitare învățătura mea și inima ta să nu uite poruncile mele, căci ele îți vor aduce zile lungi și ani de viață și de prosperitate.“

După Sir John Lubbock

NOTA VESELA

ȘI LECURURILE VORBESC!

In luna de miere

In luna a șasea !...

DE TOATE

De ce unii oameni sunt stângaci?

—Doctorii și oamenii de știință și-au bătut capul multă vreme să afle, care e pricina, ca unii oameni sunt stângaci. Multă vreme s'a crezut, că un tată stângaci are copii stângaci, deci, că stângăcia se moștenește. Acum s'a găsit adevărată pricina: totul atârnă de mamă sau de doică și anume după cum ține copilul în brațe. Dacă mama, sau doica are obiceiul să ție copilul în brațul stâng, mai mult de cât cel drept, copilul va fi stângaci. De ce? Pentru că, fiind ținut în brațul stâng, copilul stă lipit cu umărul drept de umărul și de pieptul mamei, astfel că nu poate mișca liber mâna dreaptă. Obicinuindu-se să apuce lucrurile tot cu stânga, care îi este liberă, devine stângaci. Așa dar, nu tata e pricina stângăciei copilului, ci mama —și în cazul acesta e adevărat, că stângăcia se poate moșteni, dar nu de la tată, ci de la mamă, căci o mamă stângace o să ție copilul tot pe brațul stâng.

Prin urmare, mamelor, voi sunteți singurele vinovate de stângăcia copiilor.

Moravurile eschimoșilor.—Când es-

chimoșii primesc vizitatori pe cari voesc să-i onoreze, îi invită să-și lepede vestimintele, pe cari le agață de o sfoară, lângă sobă, și le dă altele noi.

Bărbații se strâng apoi la un loc și se pun la vorbă, pe când femeile se adună într'un colț al odăii.

Femeile însă sunt datoare să găsească subiecte de conversație bărbaților.

În timpul acesta se pregătește masa; mosafirii se lasă să fie rugați foarte mult, pentru ca să nu fie luați drept flămânzi.

Stăpânul casei dă o dovadă de politețea lui și linge fie-care bucătică de carne înainte de a o da oaspei său.

Cine refuză să mănânce carnea presintată în chipul asta, este considerat drept un om rău crescut, care nu știe să trăiască.

Mesele durează mult timp și sunt urmate de jocuri și petreceri cari țin apoi toată noaptea.

A doua zi, după un scurt somn, petrecerile reîncep, și nu se sfârșesc de cât atunci când gazda nu mai are de mâncare, și cu toți pornesc aiurea.

O lumina nouă.—Din țara dolarilor ne vine o veste surprinzătoare, menită a produce o adevărată revoluțiune în eclerajul public și privat.

Un chimist american, anume Nikum, dupe zece ani de cercetări și experiențe făcute în laboratorul său, a ajuns să provoace în niște globuri de sticlă, prealabil vidate cu ajutorul unei mașini pneumatice, adevărate reacțiuni chimice, producând o lumină nouă de care cine-va se poate servi fără ajutorul vre-unui gaz.

Această lumină este mai strălucitoare de cât lumina produsă de o lampă cu gaz și nu obosește aproape de loc aparatul visual.

Noua lumină deși e produsul unei combinațiuni chimice ignorată până acum, n'are nevoie de motor, mașini sau aparate de vre-o speță pentru a fi produsă. Apoi, odată închisă în globul ei de sticlă, această lumină nouă nu se mai stingă nici odată.

Globurile de sticlă luminoase pot avea ori-ce dimensiuni și după dimensiunile lor mai mari sau mai mici, variază și puterea mai mare sau mai mică a luminei.

Globul luminos poate fi purtat chiar în buzunar, alături de ori-ce lucru din care se poate scoate de câte ori purtătorul are nevoie de lumină.

Uzul globurilor luminoase nu prezintă nici o primejdie. Dacă globul se sparge, lumina se stingă. Ea dispăre fără ca să producă nici explozie, nici flacără.

Inventatorul a făcut deja demersurile necesare la New-York, pentru obținerea brevetului noii sale invențiuni.

D'ale lui Nastratin-Hogea

Odată Hogea, dormind, visează că i dă cine-va pentru ceva nouă parale.

— Nu'mi dă mâna, zice Hogea... trebuie să'mi dai zece.

Din tocmeală în tocmeală, Hogea se deșteaptă cu mâna goală. Repede închide iar ochii și, întinzând mâna zice:

— Ei, haide și cu nouă!

Hogea cumpără* ouă* seara, nouă la o para, și a doua zi dimineața le vindea zece la o para.

— Hogea, îi zise un prieten, ce fel de negustorie e asta? Cumperi mai scump și vinzi mai efitin! Nu vezi că păgubești?

— Ba văz că păgubesc, răspuse Hogea, da n'o fac de câștig: o fac așa ca să mă aflu în treabă... Să nu mai spuie prietenii că stau de geaba.

Intr'o zi cineva,* ținând un ou într'o basma, se apropie de Hogea și i zice:

— Hogea, dacă ghicești ce am eu în basma, ți'l dăruiesc să ți faci jumări cu el.

Hogea stă un minut la gânduri și văzând că nu ghicește, zice:

— Spune-mi cel puțin ceva după care să ghicesc!

Cel-l'alt îi răspunde:

— Dacă-l tai, dai mai întâiu de alb și pe urmă, la mijloc, de galben.

Hogea, după ce să mai gândește, strigă:

— Am înțeles! acu am înțeles: ai scobit un nap și ai băgat în mijloc un morcov.

Intr'o zi Hogea,* după ce învățase pe copiii la școală, își încăleacă măgarul de-a îndaratele ca să se întoarcă copiii acasă. Copiii îl întrebară:

— Hogea, de ce încăleci măgarul de-a îndaratele?

— Uite de ce, răspuse Hogea: dacă mergeți voi înaintea măgarului, nu-mi întoarceți mie spatele, că vi l-am întors și eu pe al meu; dacă mergeți după mine nu vă întorc eu spatele. Așa, rămânem toți, și eu și voi, politicoși.

Hogea avea între școlari și un arap negru. Intr'o zi, Hogea se mănjește pe cămașe de cerneală. Când se întoarce acasă, nevasta îl întreabă: cu ce s'a mănjit?

— Știu, zice Nastratin Hogea... l-am mângâiat pe Arapu, că mi-a răspuns frumos: pe semne că era asudat.

CONGRESUL PETROLIFER.

Comitetul pentru organizarea congresului de petrol a adresat următoarea circulară tuturor exploatatorilor de petrol din țară, în vederea Congresului interna-

țional de petrol ce se va ține în Capitală:

Domnule,

În ședința comitetului de la 18 Aprilie 1901 s'a luat între altele și următoarele hotărâri.

1. Să se întocmească un carnet cu numele proprietarilor, întinderea terenurilor, producțiunea, ș. a. care să se împartă congresiștilor.

2. Să se grupeze atât terenurile petrolifere în exploatare cât și cele de exploatat, în pozițiuni cari să poată fi vizitate de grupuri dintre congresiști.

3. Să se ceară tuturor acelor cari vor voi să figureze în carnet, ca de acum să ne trimeată cât se va putea de repede și exact, atât întinderile terenurilor cât și producțiunea cu cari vor să fie trecuți în tablourile din carnet, indicând cu mare precizie limitele terenurilor și pe cât se va putea și titlurile de proprietate în virtutea cărora le posed.

4. Să subscrie pentru acoperirea cheltuielilor de publicațiune, excursiuni ș. a. de la 1 leu la 50 bani de pogon și de la 3 lei de vagon, înaintând $\frac{1}{4}$ din sumă, fie prin mandat poștal, fie printr'o recipisă a casieriei sau percepătorului, odată cu întinderea terenurilor și producțiunea declarată.

5. Să se formeze comitetele locale pentru fie-care grupe pe terenuri, atât pentru a însoți pe congresiști în vizitarea terenurilor, cât și pentru a strânge sumele fixate de fie-care în declarațiune.

6. Termenele de plată vor fi următoarele:

$\frac{1}{4}$ la subscriere

$\frac{1}{4}$ la 10 August 1901

$\frac{1}{4}$ la 15 Decembrie 1901

$\frac{1}{4}$ la 10 Martie 1902

Comunicându-vă cele ce preced, avem onoarea a vă ruga să bine-voiți a ne trimite cât mai urgent răspunsul D-voastră, înscriind în alăturatul formular toate indicațiunile ce se specifică, însoțindu-le de primul vărsământ fie în mandat poștal, fie într'o recipisă a casei de depuneri sau a administrațiunei financiare din localitate.

În așteptarea răspunsului D-voastră Vă rugăm să faceți ca să ne sosească până la 15 Maiu a. cor. cel mai târziu, căci în străinătate s'a organizat deja comitete în vederea Congresului și sunt peste 300 capitaliști, industriali, oameni tehnici și savanți, cari și-au exprimat dorința să ia parte la acest congres.

Bine-voiți, a primi, Vă rog, expresiunea deosebitei noastre considerațiuni.

Președintele comitetului de organizare

MINISTRUL

Agriculturei, Industrii, Comerțului și Domeniilor

ACT DE MULȚUMIRE

Subsemnata Haia Iacob Wasserman, văduva defunctului meu soț Iacob I. Wasserman, aduc Societăței române de asigurare și de reasigurare „PATRIA“ mulțumire recunoscătoare pentru graba ce a pus a'mi plăti imediat suma de lei 5000.— asigurată de defunctul meu soț pentru cazul morței sale.

Este dar o indoită datorie pentru mine de a arăta tutulor părinților prevăzători bine-facerea asigurărilor asupra vieții omenesci, prin care se pune la adăpostul întâmplărei și a crudei necesități, existența urmașilor iubiți, și de a recomanda publicului pe Societatea „Patria“ care îngrijind ca o mamă de interesele asiguraților sei, merită preferința tutulor.

Mihăileni, 26 Aprilie 1901. *Haja I. Wassarmann.*

OAMENI NECINSTIȚI

Cum am putea, dacă nu astfel, numi pe acei oameni cari, fără să-i tragă nimeni de mână, au primit gazeta noastră, și dupe ce ne-au tot amânat luni cu plata, dupe ce i-am îngăduit ani, acum — unii după un an, alții chiar dupe doi — refuză abonamentul, plata unei munci cinstite, unei mărți care ne-a costat bani.

Incepem în această rubrică, cu toată durerea de altfel că suntem nevoiți a o face, a publica numele și adresa acestor necinstiți, cărora le-am scris 10 — 15 scrisori și tot nu vor a ne trimete dreptul nostru.

Ii vom publica în permanență până ce vor trimete datoria, ca să-i cunoască conțetenii lor, spre a se feri de ei în relațiunile zilnice.

Incepem a da numele acestor incorecți :

Nicolae Popescu, Galați, pe 2 ani.

N. Z. Rădulescu, Craiova, pe 2 ani.

Panaît Constantinescu, Buda, Prahova, pe 2 ani.

Elie Epure, profesor, Bârlad, pe 2 ani.

D-r M. Tocitu, fost la R. de Vede, pe 2 ani.

C. Fotea, notar, Lunca, Bacău, pe 2 ani.

I. Z. Ripeanu, Valea Raței, R-Sărat pe 1 an.

I. Niculescu, conductor, Piatra-N. pe 2 ani.

Al. Maleoci-Petrescu, avocat, Constanța, pe 3 ani.

St. Constantinescu, farmacist, Tulcea, pe 2 ani.

Mich. Constantinescu, com. Drăgănești pe 2 ani.

In numerile vitoare vom urma a adăoga la această faimoasă listă.

Administrația.

JOCURI DISTRACTIVE

Aritmogrif de Belami

2 18 3 18 4 5 19 8 Un port pe Dunăre.
6 4 7 6 3 8 6 9 O poreclă.
10 11 3 16 12 11 13 16 Un râu în România.
4 6 10 11 4 1 5 17 Un port marit. Europ.
14 13 8 11 1 6 4 5 Orașel în țările Daco-Române.
15 5 4 8 7 4 5 1 Nrmirea populară a unui oraș oriental.

Se acordă 5 premii: câte un volum, Moștenirea de 100.000.000.

Deslegarea diu no. 9

Jocul din no. 9 a fost: Ginta latină.

Au deslegat esact:

D-nele și D-rele: Zoe Nicolau, Găești; O drăguță din Răcăciuni, Loco; Ecaterina Simionescu, Loco; Lenuța A. Georgescu, Loco; Ecaterina și Olga A. Papadopol, Brăila; M-lle Fanchette, Loco; Venus, București; Fany Horowitz, Loco; Caliopi Potlogeanu, Găești; Virginia Dănescu, Giurgiu; Lucie Păun, Loco; Floarea Reginei, Loco; Olga Antonescu, T.-Severin; Sophie Horowitz, Loco-Charlotte Rosenfeld, Ploești, Helene Constandi; nidis, Brăila; Julieta și Dobrica Flammer, Loco, D-ra Miosottis, Iași; Antoneta Gardo, T.-Jiū; Anna Panaitescu, Târgșor; Iosefina Berberianu, Constanța; Athena Vassiliu, Corabia.

D-nii Ion Antonescu, R.-Sărat; Isidore Kanner, Galați; Ion N. Dănculescu, Tunari; Andreescu, loco; Iftimie Ionescu, Vasluț; I. H. Merișor, R.-Sărat; Chr. Potlogeanu, loco; L. Zwicher, Ploești; Saul Folticeanu, Jași; I. Șendroi, T.-Jiū; L. G. Mătăsariu, Burdujeni; Georgică Cosman, loco; N. Giuvelic, Tichilești; Deladărubu, Ploești; G. Iarcea, Sudiți; C. Michăescu, Manoleasa; Jaques Rosenfeld, Ploești; Al. I. Stănculescu, T.-Severin; Othon Sachelarie, Craiova; M. C. Calluda, loco; Nae I. Jiroveanu Slatina; Theodorin Popovici, Epurenii; Steliu C. Georgiu, Mizil; Const. Brătianu, loco; Gogu V. Niculescu, Alexandria; D. Triandafil, loco; G. Eftușescu, Heleștieni; Is. P. Bésick, Jași; Em. Myosotis, Jași; Victor Ivanciu, Bêrlad; Al. N. Alimănișteanu, Alimănești; Scarlat Frânculescu, Humele; H. L. Eselberg, Brăila; D. Saghinescu, Sămenii; N. Vladimirescu, Benești; J. Kalz, Benești; Jonel și Vintilă Berberianu, Constanța; A. C. din Botoșani; V. Constantinescu, loco; Adoratorul revistei *Foaia Populară* din Ploești; Spaniolul Alcalay, Ploești; G. Banu, Pietroșița; Const. și Lucia Hagi Iho, loco; Lascar Potlogeanu, loco; Traian Marinescu, Pucioasa; Oprea Marinescu, loco; V. Popescu, Sarighiol; I. Tănăsescu, Vădăstrița; Ion Pop, Bașchiou; D. M. Muscalu, Găești; Parasciv G. Panaitescu, Galați; C. D. Văntoriu Ruginoasa; Ion N. Diaconu, Galați; Vasile Arimedu, Jași; Nae Petrescu, Craiova; Cinel Cinel, loco; H. P. Toodorescu, Galați; I. Măximovici, Botoșani.

Au obținut premiul, prin tragere la sorți:

D-nele și D-șoarele: Venus, București; Floarea Reginei, Loco; Iosefina Berberian, Constanța; Mijosotis, Iași și Caliopi Potlogeanu, Găești;

D-nii G. Banu, Petroșița; H. L. Ensenberg, Brăila; Scarlat Frânculescu, Humele, Cinel-Cinel, Loco și Al. N. Alimănișteanu, cari toți sunt rugați a ne scri deslușit adresele spre a le trimete premiile câștigate.

FARMACIA THURINGER

se află

43, Bulevardul Elisabeta, 43

BUCURESCI

FARMACIA THURINGER

(fosta A. Vărlănescu)

Cu totul renovată și bogat asortată

Se recomandă Onorab. public pentru procurarea tuturor articolelor din branșa aceasta

TELEFON

Trimeterea comenzilor efectuate la domiciliu

Rugăm a not, bine că:

FARMACIA THURINGER

se află pe

Bulevardul Elisabeta, 43

MINISTERUL AGRICULTUREI, INDUSTRIEI, COMERCIULUI și DOMENIILOR

No. 24690 din 9 Aprilie 1901.

Publicațiune

Se aduce la cunoștința generală că, cu începere de la 10 Aprilie a. c. și până la alte dispozițiuni, D-l Ministru va acorda audiențe numai de trei ori pe săptămână și anume: Luni, Miercuri și Vineri, de la ora 11—12 dimineața.

D-l Secretar General va acorda audiențe în toate zilele de lucru, tot numai dimineața de la ora 11—12.

Intrarea publicului prin birourii este cu desăvârșire interzisă. Pentru ori-ce informațiuni cei interesați se vor adresa D-lor Directori sau Șefi de Servicii, numai dimineața de la 11—12; cel-lalt timp al zilei fiind rezervă exclusiv pentru lucrările de poștă.

DR. V. CHRISTODULU

SPECIALIST IN BOALE DE FEMEI

Consultațiuni de la 1—3 p. m.

Calea Plevnei 13.

„PATRIA”

Societate română de Asigurare și reasigurare

Capital social pe deplin vărsat . . . Lei 1,000,000.—
Reservele „ 1,721,377.—
Garanția totală Lei 2,721,377.—

Sediul în București, 15 Str. Smârdan

Oferă publicului cele mai bune combinațiuni pentru asigurări de:

CAZ DE MOARTE

DE VIAȚĂ

MIXTE

pentru constituiri de **ZESTRE** copiilor cu încetarea plății premiilor în caz de moarte a părintelui pentru constituire de **PENSII** la bătrânețe cu premii micșorându-se sau cu termen de plată limitat.

Constituire de **RENTE VIAGERE**

ASOCIAȚIUNI DE SUPRAVIEȚUIRE

cu capital garantat și participare de 85% din beneficiu

ASIGURĂRI contra ACCIDENTELOR CORPORALE

1. **Individuale**, garantând un capital plătit imediat, în caz de moarte sau de **invaliditate permanentă**, și o indemnizare zilnică, în caz de **incapacitate de lucru**.
2. **Colective**, pentru lucrători și angajați din stabilimente industriale, fabrici, ateliere, etc.
3. **Asigurări** acoperind **răspunderea civilă**, în cas de accidente de persoane.
4. **Asigurări** **viagere sau temporale**, contra accidentelor pe linii ferate, vapoare, etc.
5. **Asigurarea călătorilor** pe căile ferate, prin **Tickete**, liberate la casele de bilete ale garilor, etc., etc.

PATRIA acordă condițiunile

cele mai ieftene și mai liberale

Pentru ori-ce informațiuni a se adresa la sediul Societății în București, str. Smârdan 15 și la agențiile Societății în orașele principale.

GRADINA PREOTUL ILIE

Biserica Cotroceni, — București

Arbori fructiferi, Arbori pentru șosele, Arbori altoiți de ornament, Arbutiști, Plante urcătoare, brazî, Pini austriaci, Thuya și altele. — Stupi,

D. M. BRAGADIRU

— BUCUREȘTI —

FABRICE ȘI RAFINĂRIE DE SPIRT
FABRICA DE BERE ȘI GHIATĂ ARTIFICIALĂ
FABRICA DE DROJII PRESATE

Pentru comande de **SPIRT**, a se adresa str. Carol 36
Pentru comande de **BERE**: Calea Rahovei, 153
Adresa telegrafică: **BRAGADIRU**, București.

Rugăm a se cere CATALOGUL farmaciei

care se trimite gratuit și franco în toată țara.

E. I. RESSEL

BUCUREȘTI — STRADA CAROL No. 14 —

Mare depou de Mașini de cusut și Velocipede

Mașini de Tricolat, Scris, Bolonier, Culerărie, Plisat, Govrat, Colți, Brodat, etc.

Aparat de înseriat efecte militare

Atelier cu motor.—Se primește ori-ce fel de obiecte precum: Mașini, Biciclete, etc., pentru reparat, reconstruit, **Nichelat, Arămit, Emailat**, cu cuptor sistematic și ori-ce lucrare dată la strung.—Tot aci se primește plisse-Soleil, evantal, govrat și tăiat colți.

— VINZARE IN RATE —